

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΡΟΥΚΕΤΑ

Εφρίχτηκε από τις στήλες μιας Αθηναϊκής εφημερίδας προχθές ακόμη, αλλά και σαν ρουκέτα έσπυσε στην στιγμή, χωρίς να την ιδεί καλά ο κόσμος, χωρίς να θυμωθώ, χωρίς να την σχολιάσω. Όπως έγινε, έτσι κι' απέθανε, άπαρσιότητα. Και η ρουκέτα αυτή ήταν η είδησις ότι ο κ. Δηλιγιάννης εφρίσεται εις συνεννόησιν με τον εν Όδυσσώ άγνωστὸν κ. Μαρασλήν, άγωνιζόμενος να τον πείσῃ να δεχθῇ τὴν υποψηφιότητα τοῦ Δημιάρχου Αθηνῶν.

Μάπως ἡ είδησις αὐτὴ ἦταν ἕνα είδος δοκιμαστικῆς βολῆς γὰρ να ἴδωμεν εἰ ἐνδιαφερόμενοι ποῖα ἐντύπωση θὰ κίνησιν; Ἄν εἴν' ἔτσι, δὲν θὰ ἤμειναν καθόλου ἐνθουσιασμένοι, ἀφοῦ καὶ οἱ τὴν ἐπρόβλεπον, δὲν τὴν ἐσχολίασαν εὐνοϊκὰ γὰρ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Διότι ὅπως κανένας δὲν ἀρνεῖται πῶς ὁ κ. Μαρασλῆς εἶνε καλὸς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τῇ προσημασίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὄνομα στὴν Πρωθυπουργία καὶ σποράσει μὴ ἀπαισιόδοξον ἔνθουσιον του γὰρ τὸ καλὸ τῆς πραγματικῆς τοῦ πατρίδας, ἔτσι κανένας πάλι δὲν ἀρνεῖται πῶς θὰ εἴχε ἐξασφαλισμέναν τὴν πανηγυρικὴν ἀπυτυχίαν του, ἂν ἐδεχότανε—ζῆτε παύσημι—στὴν οὐδυνὰ τὴν είδησις!—τὴν υποψηφιότητα κ' ἐδύνατο μάλιστα καὶ Διμήμαρχος.

Καλὸς ἄνθρωπος ἦταν κι' ὁ Μελάς, καλὸς κι' ὁ Φιλῆμων. Κι' ὅμως ἀπέτυχαν κ' οἱ δυὸ πανηγυρικῶς. Διότι γὰρ νὰ διοικήσῃ κανένας τὸ Δῆμό μας δὲν φτάνει νῆχη μόνον καλωσύνη καὶ παρτίδες. Πρέπει νῆχη καὶ κάτι ἄλλο ποῦ λέγεται θέλησις καὶ τὸ κάτι ἄλλο αὐτὸ πρέπει νὰ συνδέεται ἀπὸ ἀποσάφεια νεῖρα κι' ἀπὸ ριψοκίνδυνον χαρακτῆρα,

ὅταν πρόκειται μετὰ τὴν θέλησίν του καὶ μόνον νῆγωνισθῇ κατὰ τῆς πεισματάρικης ἀντιδράσεως ποῦ ὀρθόνοεταὶ αὐθαδέστατα μπροστὰ σὲ κάθε γενναία πρᾶξι στὸν τόπο μας καὶ κατ' ἐξοχὴν στὸ Δῆμό μας.

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ Δημιάρχου μας, αὐτὰ τοῦ ἔδωσαν τὴν νίκην ἔως τώρα κι' αὐτὰ τοῦ ἔχουν ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην τοῦ μέλλοντος.

Ὁ κ. Μαρασλῆς ἄς καθίσῃ στὴν Όδυσσό. Τί θέλει νῆνακατευθῇ μαζὶ μας, νὰ μᾶς γνωρίσῃ καὶ νὰ μᾶς συχαθῇ. Τὸν ἄνθρωπό μας ἔμεῖς τὸν εἰσάγαμε. Ἄν θέλουμε δὲ νὰ δειξομε τὴν εὐγνωμοσύνην μας στὸν γενναῖότατον ὁμογενεὴ τῆς Όδυσσοῦ, ἔχομε τόσα ἄλλα μέσα, ὑποποῖμε ἀκόμα καὶ ἀνδριάντα νὰ τοῦ στήσουμε.

Ἄν ἐπιμένῃ ἐν ταῖς τοῖς ὁ κ. Δηλιγιάννης νὰ τὸν φέρῃ ἐδῶ καὶ νὰ τὸν ριξῇ στὴν πολιτική, ἡμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ τοῦ μεταβιβάσῃ τὸ Προϋπολογικὸν τοῦ Χαρτοφυλακίου. Ὡς Προϋποβουργὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουν χίλιες πιθανότητες πῶς θὰ εὐδοκιμήσῃ. Ἐνῶ ὡς Διμήμαρχος ὁ Αθηναῖος ὑπάρχουν ἑκατομμύρια βεβαιότατες πῶς θὰ ποτύχῃ πανηγυρικῶς. Αὐτ' εἶνε ἡ ἀλήθεια. Δὲν τὸ παραδέχεσθε;

ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗ

Ἡ χρυσὴ μας Ἀστυνομία ποῦ ἀπὸ μεγάλη φιανθρωπία της ἐβάλληκε μετὰ τὴν δράσιν της νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ ξεχάσουμε τὸ σταφιδικὸν καὶ τίς ἄλλες ἀχθίδες καὶ νὰ ξεσκάσουμε λιγάκι.

Καταγγέλλεται ἕνας θίασος τοῦ Πειραιῶς ὅτι ἐκλέψε μίαν μετάρρακιν ἀπὸ ἕναν ἄλλον Ἀθηναῖκόν θίασον. Ἡ Εἰσαγγελία διατάσσει—ἂν εἴχε δικαίωμα ἢ ὄχι, ἄλλο ζήτημα—νὰ κατασχεθῇ ἡ μετάρρακιν. Ἡ Ἀστυνομία ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴ τῆς Εἰσαγγελίας.

Ὁ θίασος ὅμως τοῦ Πειραιῶς ἰσχυρίζεται καὶ πολὺ δικαίως πῶς ἡμποροῦσε νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς μίαν μετάρρακιν ἐνὸς ἔργου, χωρὶς νὰ τὴν ἔχῃ κλέψῃ ἀπ' ἄλλου. Ἀλλ' ἐπειδὴ Εἰσαγγελία καὶ Ἀστυνομία δὲν χαμπαρίζουν ἀπὸ τέτοια λογικὴ, ὁ θίασος γὰρ ν' ἀποφύγῃ τοὺς μπελλάδες, ἀλλάζει τὸν τίτλο τῆς κωμῶδης, καὶ ἀπὸ «Σίμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ» τὸν κἀνει «Χίμ, Σίμ καὶ Ἰάθερ» καὶ τὴν παρουσιάζει στὴν Ἀστυνομικὴν λογοκρισίαν ὡς καινούργια κωμῶδιον.

Ὁ ἄστυνόμος κ. Σάρρος, ὁ ἐντεταλμένος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σοβαροτάτης αὐτῆς ἐντολῆς, δὲν πείθεται πῶς πρόκειται περὶ καινούργιου ἔργου, καὶ

παρκαλοῦνται τὴν παράστασιν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου μετὰ τὰ χειρόγραφα τῆς κωμῶδης στὸ χέρι. Φαντασθῆτε εἰκόνα! Κ' ἔπειτα φωνάζουν μερικοὶ ἀπαισιόδοξοι, πῶς δὲν εἶνε ὁμορφή ἡ ζωὴ, ὅταν μάλιστα κανένας ζῇ στὸ Ρωμαῖκο!

ΣΥΖΗΤΕΙΤΑΙ

πολὺ στοὺς Γερουσιαστικοὺς κύκλους τοῦ Ζαχαράτου ἔνα σχέδιον ἀρ-νουθῶ πολέμου μετὰ τὴν Τουρκίαν καὶ Βουλγαρίαν.

Τὸν λόγον ἔχει ἕνας Γερουσιαστὴς, ὁ ὁποῖος ἔδρασε καὶ κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον.

— Παίρνουν οἱ Βούλγαροι πέντε δέκα χιλιάδες μπουκάδες γεμάτες μετὰ μικρόβια, μπαίνουν κρυφὰ μέσα στὴν Πόλιν, ἀνοίγουν τίς μπουκάδες, σκορποῦνε τὰ μικρόβια στὸν ἀέρα κι' ἀντίο Τουρκία ἔπειτα. Τὸ ἴδιο κἀνουν κ' οἱ Τούρκοι. Μπαίνουν στὴν Σόφια, ἀνοίγουν τίς μπουκάδες τους, ἀφήνουν τὰ μικρόβια νὰ βγοῦν ἔξω...

Ὁ κ. Γερουσιαστὴς ὠρκεῖτο πῶς τὴν ἰδέαν αὐτὴν τὴν ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν «τελευταίαν ὥραν» μιᾶς φιλαθησεστάτης καὶ «καλῶς πληροφορημένης» πάντοτε Ἀθηναϊκῆς εφημερίδας.

Καὶ τὸν πιστεύομεν.

ΔΕΝ ΕΠΕΣΕ

ἔξω στὴν Βουλὴ προχθές τὴν νύκτα. Μόνον λόγια καὶ φοβέρες καὶ τριζιμυκτὰ δοντιῶν κ' ἐπιδείξεις πολεμικότητας γράφθηκαν. Τί κρῖμα! Μὴ αὐτοὶ οἱ ἐθνικοὶ πατέρες μας τόσο ἐξεφυλίσθησαν πᾶς ὥστε δὲν εἶνε ἱκανοὶ ὅχι μόνον τὴν πατρίδα νὰ σώσουν, ἀλλ' οὔτε νὰ ἐκρηθῶν γὰρ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἐπιχορήγησιν ποῦ τοῦδανε ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ ταμεῖο.

Δὲν ἔρχονται τοῦλάχιστον οἱ Πύργιοι ἐδῶ—μᾶς ἐπέθαναν κ' αὐτοὶ μετὰ τίς ἀλλεπάλληλα ἀναβολὰς τῆς παραρῆς ἐκστρατείας τους—νὰ τοὺς ὀρκοῦν μετὰ τίς συνθήκας.

ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

ἔχει κάμει τίς δυὸ φορές ποῦ ἤρθε στὴν ἀρχὴ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Καὶ τὴν τρίτην φορὰ ποῦ ἤρθε τώρα, ἔπρεπε ἀπὸ ἱστορικὴν ὑποχρέωσιν νὰ κἀνῃ καὶ τρίτον πόλεμον.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔτυχε νὰ τῆχομε καλὰ μετὰ τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι μάλιστα καὶ τὸν ἐπαρσημοφύρησαν, ἔκαμε τὸν πόλεμον ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, τον ἔκαμε δηλ. ἐμφύλιον πόλεμον, μετὰ τὰ σταφιδικά.

Θέλουν μερικοὶ νὰ ποῦνε πῶς δικὸς του πόλεμος ἦταν καὶ ὁ πόλεμος τοῦ Εἰσαγγελλίου. Πιθανόν νὰ ἔχουν δίκαιον. Ἐμεῖς ὅμως ἐδῶ ἀναφέρομεν μόνον

ΠΡΟΣΩΠΑ : Τίμωνας, Δίας, Ἑρμῆς, Πλούτος, Φτώχεια, Γναθωνίδης, Φιλιάδης, Δημέας, Θραυσκλῆς.

Ἐφάνηται ὁ Τίμωνας σὲ μιὰ ἔρημην ἄκρη, κοντὰ στὴν Ἑρμῆν, ἔλεινός κι' ἀξιοδύκροτος, ντυμένος μετὰ προδιὰ, νὰ σκάρει καὶ ν' ἀνεθεσπεύσῃ τὴν ἔξινά μετὰ πόλιν κάποιον. Μὴ στιγμή στέκεται καὶ κοιτῶντας πρὸς τὸν οὐρανὸν, λέει μονῆχος του!

Τίμ. ὦ Δία φιλιάρικε, καὶ φιλοξενιάρη, καὶ συντροφιάρη, καὶ σπιτιάρικε, κι' ἄστραπορίχτη, κι' ὀρόπιαστε, καὶ συνεφομαζωχτή, καὶ πολυζώντη, κι' ὅ,τι ἄλλο παρὰ τοῦ καλοῦ κολᾶνε οἱ σαστιζόμενοι ποιητῆς, πρὸ πάντων ἅμα χάνουν τὰ μέτρα, γιὰτί τότες, κἀνόντ᾽ σε μετὰ πολλὰ ὀνόματα, τοὺς στυλόνεις τὸ μέτρο ποῦ γυρομίζεται καὶ παραγυρομίζεται ὅσο μέρος χάσκει στὴν ἀρμονίαν ποῦ εἶνε τώρα ἡ πολυδοῦληχτη ἄστραπη καὶ τὸ μπουμπουνητὸ καὶ τὸ σταχτικισμὸν κι' ἄστραφτερό καὶ τοσομερὸ ἄστροπελεκι; μωρολογίες; δείχνουνται ὅλ' αὐτὰ καὶ καπνὸς ἄτεχνα ποιητικῶς, ἔξω ἀπὸ τὸν κρότον τῶν ὀνομάτων. Καὶ τὸ περιφρόν σου ὅπλο, ποῦ κόβει μακρὰ καὶ τῶρες πρόχειρο, δὲν ξέρω πῶς ἔσθυσεν ὀλότελα κ' εἶνε κρῦς καὶ δὲ τοῦ σάζεται οὔτε μιὰ σπύλη θυμοῦ γὰρ τοὺς ἄδικους. Περσό-

τερο βίβαια θὰ φοβότανε κανένας ἀπ' αὐτοὺς, πὺ δοκιμάζουν νὰ πατοῦν τοὺς ὀρκους, κἀνα μουχλιασμένο φουτίλι παρὰ τὴ φλόγα τοῦ παντοδύναμου ἄστροπελεκιοῦ τόσο πολὺ φαίνεται πῶς τοὺς φοβερίζεις μετὰ κἀνα δαυλὶ γὰρ νὰ μὴ φοβοῦνται ἀπ' αὐτὸ φουτίλι ἢ καπνὸ καὶ νὰ πιστεύουν, ὅτι μονῆχη πληγὴ θὰ πάρουν, τὸ πῶς θὰ γιομίσουν ἀπὸ καπνὸν. Καὶ γὰρ ὅλ' αὐτὰ εἶχε κάποτες τὴν τόλμη κι' ὁ Σαλμωνέας, κἀνόντ᾽ σου ἀντίπραξη, νὰ κἀνει κι' αὐτὸς βροντῆς, χωρὶς νᾶνε καὶ πολὺ δυσκολοπίστευτος ὅταν καυχότανε, πῶς εἶνε ζεστός ἄνθρωπος, ἀφοῦ εἶχε νὰ κἀνῃ μ' ἕνα Δία ποῦνε τόσο κρῦς στὸ θυμὸ του. Καὶ γιὰτί νὰ μὴν καυχότανε, ἀφοῦ ἐστὶ κοιμᾶσαι σὺν ἀποκάτου σὲ φλόγον καὶ δὲν ἀκούς ὅσους πατοῦν τοὺς ὀρκους, οὔτε σὲ μέλει γὰρ τοὺς ἄδικους κ' εἶται τιμωρομᾶτης καὶ δὲ καλοβλέπει καὶ κουφκοῦς σὺν τοὺς γέροντας; Ὅταν ἤσουνα νέος κι' ἀνάβεν εὐκολα ὁ θυμὸς σου ἔκανες πολλὰ κακὰ τοὺς ἄδικους καὶ παράνομους καὶ δὲν τοὺς ἔφινες τότες ποτέ; σ' ἤσυχία, μὰ πάντα δούλευε γερὰ τ' ἄστροπελέκι κ' ἡ τρομερὴ ἄσπίδα φοβέριζε κ' ἡ βροντὴ μούγκριζε κ' οἱ ἄστραπες ἔσκιζαν ἀδιάκοπα τὸν οὐρανὸν σὺν σὲ ἀκροβολισμῶ κ' οἱ σεισμοὶ σειοῦσαν τὴ γῆς, καὶ τὸ χιόνι τῶριχνης στοῖβα, καὶ τὸ χαλάζι σὺν πέτραις καὶ γὰρ νὰ σοῦ τὰ πῶ φουσκομέναι, οἱ μπόρες ἐπεφταν δυνατῆς κι' ἀκράτητες

καὶ κάθε σταλαγματιὰ ἦτανε ποτᾶμι καὶ γὰρ μιὰ στιγμή τέτοιος κατακλυσμὸς ἔγινε στὸν καιρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅταν ὅλα βούλιαξαν κάτου ἀπ' τὸ νερὸ, ποῦ μόλις σώθηκε, ρίχνοντάς το τὰ νερά στὴν Λιάνουρα, κάποιον μπαουλάκι, ποῦ κλειοῦσε μέσα του λίγη μαγιά τῆς ἀνθρώπινης γενιᾶς, γὰρ νὰ γεννηθῇ ὕστερα περσότερη κακία. Καὶ τώρα νὰ ἀπολαβαίνεις ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀνταμωσὴ τῆς ἀνεμυχλιάς σου, ἀφοῦ κανένας πιά δὲ κἀνει θυσιᾶς γὰρ τιμὴν σου, οὔτε σὲ στολίζει μετὰ στεφάνια, ἔξω ἂν τὸ κἀνει γὰρ παραγιόμισμα τῆς γιορτῆς τῶν Ὀλυμπίων, κι' αὐτὸς ὅχι πῶς τὸ νομίζει πολὺ ἀναγκαῖον, μόνον ἀκολουθώντας παλιὸ συνήθειον. Καὶ λίγο-λίγο σὲ περνοῦν γὰρ τὸν Κρόνον, ὃ πῶς δυνατῆς ἀπ' τοὺς θεοὺς, λησμονῶντας τὴν ἀξία σου. Ἀφίνω κατὰ μέρος νὰ πῶ πόσες φορές ὡς τὰ τώρα σοῦ γυρῶσαν τὸ ναὸ μερικοὶ μάλιστα βάλανε γέρι κι' ἀπάνου σου στὴν Ὀλυμπία, καὶ ἐστὶ, ποῦ βροντᾶς σπὰ ψηλά, βαρέθηκες νὰ σηκώσεις τοὺς σκύλους, ἢ νὰ φωνάζεις γὰρ βοήθεια τοὺς γειτόνους γὰρ νὰ τρέξουν μετὰ φωνῆς καὶ τοὺς πιάσουν τὴν ὥρα, ποῦ ἐτοιμάζονταν νὰ φύγουν, παρὰ καθόσυνα μαζεμένοι, ἐστὶ ὁ δυνατός καὶ Γιγαντοχλασστής καὶ Τιτανονικητής, ἐνῶ σοῦ κούρηναν ὀλόγυρα τὰ στυλοῦμα, κρατῶντας στὸ δεξιὸν σου δεκάπηχον ἄστροπελέκι. (ἀκολουθεῖ)